

1

Het was nog donker toen ik wakker werd van het geluid van een belletje, het belletje ter grootte van een vingerhoed dat ik aan een kettinkje om mijn hals droeg. Drie keer klonk dat ijle getingel, met tussendoor een korte stilte. Hoewel ik volstrekt roerloos op mijn rug in bed lag, hoorde ik het belletje weer drie keer achter elkaar rinkelen. De trillingen die in mijn blote borst resoneerden, leken veel te sterk voor zo'n klein dingetje. Daarna rinkelde het belletje nogmaals drie keer. Vervolgens werd het stil. Ik bleef peinzend liggen, tot de dageraad uit de hemel neerdaalde en door mijn slaapkamerramen naar binnen gleed.

Later die ochtend, het was begin maart, toen ik de stad in liep om een spijkerbroek en sokken te kopen, zou ik een vent tegen het lijf lopen die een kaliber 45-pistool bij zich had en het verlangen koesterde enkele moorden te plegen. Door die ontmoeting werd de dag er niet mooier op, zowaar de zon van oost naar west ging.

Ik ben Odd Thomas. Odd betekend 'vreemd'. Dat ik vreemd ben, heb ik geaccepteerd. En het verbaast me inmiddels niet meer dat ik steeds moeilijkheden lijk aan te trekken, zoals ijzer door een magneet wordt aangetrokken.

Negentien maanden geleden, op mijn twintigste, vond er een schietpartij plaats in een winkelcentrum in Pico Mundo, een woestijnstadje in Californië, waarbij ik doorzeefd had kunnen worden. De kranten stonden er vol van. Er wordt gezegd dat ik het leven van heel wat mensen uit mijn geliefde toenmalige woonplaats heb gered. Toch vonden veel mensen de dood. Ik niet. Daar zal ik mee moeten leven.

Stormy Llewellyn, het meisje van wie ik meer hield dan het leven zelf, was een van de mensen die bij die schietpartij om het leven kwamen. Anderen heb ik gered, maar haar kon ik niet redden. Ook daar zal ik mee moeten leven. Verder leven is de tol die ik moet betalen omdat ik heb gefaald, een zware tol die ik elke dag dat ik wakker word weer moet betalen.

In de negentien maanden sinds haar dood ben ik op zoek gegaan naar de zin van mijn bestaan. Die zin ontdek ik al doende, door daar te gaan waar ik moet gaan.

Ik woonde nog niet zo lang in een heel apart, gemeubileerd huurhuisje met drie slaapkamers in een rustig kustplaatsje, een paar honderd kilometer bij Pico Mundo vandaan. Het huisje keek uit op zee, en het dak was half begroeid met gele bougainville.

Annamaria, die ik pas eind januari had leren kennen, had zich in een van de andere twee slaapkamers geïnstalleerd. Het zag ernaar uit dat ze over een maandje zou bevallen, maar ze beweerde dat ze al een hele tijd zwanger was en absoluut nog langer zwanger zou blijven.

Hoewel ze vaak dingen zei die mijn bevattingsvermogen te boven gingen, was ik ervan overtuigd dat ze altijd de waarheid sprak. Ze zat vol mysteries, maar niet vol bedrog.

We waren vrienden, geen geliefden. Een relatie met een raadselachtige geliefde zal naar alle waarschijnlijkheid op een ramp uitlopen, terwijl een charmante vriendin die meestal een en al warmte uitstraalt maar heel soms ondoorgrondelijk koel is, een intrigerende metgezel kan zijn.

Toen ik op een ochtend naar de stad ging om kleren te kopen, zwaaide Annamaria me op de veranda uit. Ze zei: 'De zomertijd gaat pas over vijf dagen in.'

Ik draaide me aan de voet van het verandatrapje naar haar om. Ze was geen schoonheid, maar ook niet gewoontjes. Haar smetteloze blanke huid leek zo glad als zeep en haar grote donkere ogen, waarin het geschitter van de zee te zien was, leken oneindig diep als het heelal. Op haar gympen en in haar kaki-grijze broek en te grote trui oogde ze zo tener dat ze een kind leek dat de kleren van haar vader had aangetrokken.

Ik snapte niet goed waarom ze over de zomertijd was begonnen, en ik zei: 'Ik blijf niet lang weg. Voordat de zon onder is, ben ik allang weer terug.'

'Het donker valt niet op een voorspelbaar tijdstip. Het donker kan je op elk moment van de dag overvallen, en dat weet je maar al te goed.'

Ze had me eens verteld dat er mensen waren die haar wilden vermoorden. Hoewel ze er verder niets over had gezegd en ook niet had verteld wie haar toekomstige moordenaars waren, was ik ervan overtuigd dat ze hierover net zo oprecht was als over alle andere dingen.

'Als je bang bent dat er iets gebeurt, blijf ik wel thuis.'

'Jij bent degene die bang moet zijn dat er iets gebeurt, jongeman. Hier of daar of waar dan ook ben jij degene die voortdurend op de rand van de afgrond balanceert.'

Ze was achttien en ik was bijna tweeëntwintig, maar altijd als ze me 'jongeman' noemde, voelde dat goed. Ze straalde iets tijdloos uit, alsof ze in willekeurig welke eeuw had kunnen leven, of in alle eeuwen.

'Doe wat je moet doen,' zei ze, 'maar kom weer bij ons terug.'

'Doe wat je moet doen' klonk gevaarlijk en belangrijk, niet iets wat je zegt als een vriend sokken gaat kopen.

Vanachter een van de ramen achter Annamaria keek Tim

ernstig toe. Aan weerszijden van hem, dicht tegen hem aan, met hun poten op de vensterbank, stonden onze twee honden naar buiten te kijken, een golden retriever die Rafael heette, en een witte Duitse herder, Boo genaamd. De negenjarige Tim woonde nu ruim een maand bij ons. We hadden hem gered toen hij werd vastgehouden op een landgoed, Roseland, in het slaperige stadje Montecito. In een voorgaand deel van mijn memoires heb ik over dat afschuwelijke avontuur geschreven. We waren de enigen die hij had. Vanwege zijn unieke voorgeschiedenis moesten we een identiteit voor hem zien te vinden waarin hij zich de komende jaren kon ontwikkelen.

Mijn leven is net zo vreemd als mijn naam.

Tim zwaaide naar me. Ik zwaaide naar Tim.

Vlak voordat ik de deur uit ging, had ik hem gevraagd of hij zin had om met me mee te gaan. Maar minzaam glimlachend had Annamaria gezegd dat Xerxes noch Leonidas kinderen had meegenomen op zijn tocht naar Thermopylae.

In 480 voor Christus hadden driehonderd Spartanen onder leiding van Leonidas zich een tijdje staande gehouden tegen tweehonderdduizend Perzische soldaten onder aanvoering van Xerxes. Uiteindelijk dolven ze het onderspit. Ik zag niet wat mijn bescheiden winkelexpeditie te maken had met een van de heftigste militaire veldslagen uit de geschiedenis van de mensheid.

Hoewel het bij voorbaat een verloren zaak is Annamaria om uitleg te vragen als ze weer eens een ondoorgrondelijke opmerking heeft gemaakt, stond ik toch even in dubio. Maar ze had de deur voor me opengedaan, had me de keuken uitgebond, was met me meegelopen naar de veranda en stond nu glimlachend naar me te kijken terwijl ik onder aan het trapje stond. Het moment om haar om opheldering te vragen, leek voorbij te zijn.

Er gaat zo'n troost uit van haar glimlach dat je bijna zou geloven dat er in deze wereld niets bedreigenders bestaat dan wat

je in de wereld van Winnie de Poeh tegenkomt – ondanks haar verwijzing naar de afslachting van de Spartanen.

Ik zei: ‘Het belletje begon vanmorgen vroeg te rinkelen.’

‘Ja, ik weet het.’

Volgens mij kon ze dat helemaal niet vanuit haar kamer gehoord hebben, want er zaten twee dichte deuren tussen.

Als het belletje ’s nachts ging rinkelen, had ze me eens verteld, was dat een teken dat we snel daarna verder zouden trekken.

Ze zei: ‘Ik zie je wel weer als de wind waait en het water wit en zwart is’, en met die woorden draaide ze zich om en ging ze naar binnen.

Achter het strand strekte een blauwe zee zich tot aan de horizon uit. Het was een rustige dag, de temperatuur was aangenaam, en de lucht was zo helder dat ik dacht dat je de sterren zou moeten kunnen zien, ondanks het feit dat de zon scheen.

Ik was niet van mijn stuk gebracht, maar haar woorden zetten me wel aan het denken. Ik liep bijna een kilometer in noordelijke richting langs het strand, op mijn hoede, wat ik een paar minuten eerder nog niet was geweest. Het gebied met winkels, restaurants en aparte cafeetjes strekte zich uit over zes huizenblokken, met een weg van drie rijstroken ertussen die geflankeerd werd door oude groenblijvende eiken. Als je een echte stad wilde, moest je doorlopen naar Santa Barbara.

Ik had er geen weet van dat ik binnenkort iemand tegen zou komen die aanbood me te elimineren, noch dat hij een pistool met geluiddemper bij zich zou hebben. Ik ben paranormaal begaafd en heb zo nu en dan een voorspellende droom, maar als ik wakker ben, kan ik niet in de toekomst kijken.

Toen ik voor het eerst de vrachtwagen zag die mijn nieuwsgierigheid prikkelde, realiseerde ik me niet dat er een vijand van formaat achter het stuur zat. Ik ving zelfs geen glimp van de chauffeur op.